

používá-li se prostředku, jehož použití jest dovoleno. Nejedná se o to, nýbrž rozhodnou jest okolnost, zda obžalovaný na plnění (placení úroků a zastavení exekuce), proti které užil pohrůžky, měl právo či nikoli. Stával se vyhrůžka jedním, jež samo o sobě je právně přípustno, bezprávnou a trestnou, jakmile jí bylo použito, by byl vynucen na ohroženém výkon, na nějž hrozící nemá právního nároku. Proti údaji rozsudku, že nebylo ani tvrzeno, že obžalovaný činil nárok na nějaké právo jemu nepřináležející, poukazuje zmáteční stížnost na to, že obžaloba to tvrdila a že při hlavním přelíčení byl zástupcem obžaloby vznesen návrh na opatření dotyčných exekučních a vyrovnávacích spisů, by se právě zjistilo, že obžalovaný oprávněného nároku na tvrzené plnění neměl. Tomuto návrhu nebylo vyhověno, ač měla jím být prokázána okolnost, pro právní posouzení věci rozhodná, a uplatňuje stížnost pro zamítnutí tohoto návrhu právem důvod zmátečnosti čís. 4 §u 281 tr. ř. pro zkrácení obžaloby v jejich právu stíhacím. Zákonu neodpovídá dále odůvodnění rozsudku, že ohrožení advokáti ani netvrdili, že by pohrůžky obžalovaného byly v nich vzbudily nějaké důvodné obavy. Nevyžaduje se dle zákona, aby pohrůžka vzbudila v ohroženém skutečně důvodné obavy, ale stačí, že byla k tomu *p ů s o b i l á*. Při posouzení této způsobilosti dlužno použití objektivního měřítka; případná neohroženost napadeného nevyklučuje této způsobilosti. Naopak dlužno jen zkoumat, zda při nepředpojatém uvážení všech okolností bylo uskutečnění pohrůžky očekáváti a zda, bez ohledu na subjektivní pocit ohrožených, mohla pohrůžka — dle okolností — se zřetelem na důležitost zla, jímž hrozeno, vzbuditi v ohrožených důvodné obavy. Zmateční stížnost uplatňuje též případně, že otázka, zda je pohrůžka dle §u 98 b) tr. zák. způsobilou, vzbuditi důvodné obavy, náleží k t. zv. otázkám smíšené povahy (*quaestiones mixtae*), jež zahrnují v sobě jak momenty právní, tak i skutkové. Stížnost vytýká proto důvodně, že v rozsudku nejsou zjištěny skutečnosti a uvedeny úvahy, z kterých rozsudek vycházel při řešení otázky ohledně nezpůsobilosti pohrůžky, vzbuditi důvodné obavy, takže rozsudek trpí neúplností, pokud se týče nedostatkem důvodů ve smyslu čís. 5 §u 281 tr. ř. stížností též uplatňovanými.

Čís. 1287.

Ke skutkové podstatě zpronevěry nevyžaduje se úmyslu způsobiti škodu. Zpronevěry dopouští se, kdo prodá věc, koupenou na splátky s výhradou prodatelova vlastnictví, dříve nežli zaplatil kupní cenu. Záruka třetí osoby prodateli, že bude kupní cena zaplácena, nemá významu a to ani s hlediska §u 187 tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. října 1923, Kr II 537/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 19. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry, uvedeným v §u 183 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Dovojuje, že v jednání obžalovaného, o němž rozsudek zjišťuje, že prodal kolo, koupené na splátky s výhradou prodatelova vlastnictví, ještě před úplným zaplacením kupní ceny, nelze shledávat skutkovou podstatu zpronevěry dle Šu 183 tr. zák., poněvadž obžalovaný zajistil vlastníku kola řádné zaplacení splátek zárukou Gustava F-a a později své matky Marie Z-ové. Tím byl prý soukromý účastník zabezpečen před jakoukoliv škodou a také skutečně žádné škody neutrpěl. Chybí prý zde tudíž podstatná známka zpronevěry — způsobení majetkové škody svěřiteli. Avšak stížnost není odůvodněna. Ke skutkové podstatě zločinu zpronevěry dle Šu 183 tr. zák. se vyhledává ve směru objektivním, aby pachatel si přivlastnil nebo zadržel věc svěřenou, a po stránce subjektivní, by toto zadržetí nebo přivlastnění bylo úmyslné, vědomé. Naproti tomu se nežadá (na rozdíl od zločinu podvodu dle Šu 197 tr. zák.), aby pachatel měl úmysl způsobiti svěřiteli věci škodu nebo dokonce, by z jednání pachatelova škoda skutečně vzešla. V tomto případě jest zjištěno a stížnost sama nepopírá, že obžalovaný nakládal bezprávně a proti vůli oprávněného věci svěřenou, t. j. kolem, jež mu bylo prodáno s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, tím, že kolo prodal dříve, než je úplně zaplatil a jeho vlastnictví nabyl. Zciziv takto vědomě věc cizí, jemu svěřenou, v hodnotě přes 200 Kč, naplnil obžalovaný objektivní i subjektivní skutkovou podstatu zločinu zpronevěry. Záruka, kterou obžalovaný zjednal vlastníku kola, zabezpečovala svěřiteli pouze nárok na náhradu škody, kterou by byl utrpěl v případě nezaplacení kupní ceny, nevylučovala však nikterak trestné činnosti obžalovaného, záležející v přivlastnění si cizí věci svěřené. Ani pro otázku subjektivní viny a otázku beztrestnosti z důvodu účinné lítosti dle Šu 187 tr. zák. nemohla míti záruka významu, protože ke skutkové podstatě zločinu dle Šu 183 tr. zák. se nevyhledává, jak již bylo řečeno, úmysl, způsobiti škodu, nýbrž pouze úmyslné (vědomé) přivlastnění si věci svěřené, jež zde rozsudek zjišťuje. Pokud jde o § 187 tr. zák., dlužno zdůrazniti, že pouhé ručení třetí osoby za cizí dluh, zabezpečuje sice v příznivém případě — je-li rukojmí solventní — b u d o u c í náhradu škody, kdežto v tomto případě jest zjištěno, že škoda byla nahrazena teprve p o p o d á n í trestního oznámení. Nelze také přehlédnouti, že dobrodiní beztrestnosti dle Šu 17 tr. zák. předpokládá, že byla škoda nahrazena pachatelem a že tudíž nestačí náhrada se strany osoby třetí.

Čís. 1288.

Výtka úřednímu orgánu, že nezná svých povinností, spadá pod ustanovení Šu 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. října 1923, Kr I 593/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České